"Om 's HEEREN huis". nr. 40 maart 1974.

SCHRIFTMEDITATIE

De lijdende Knecht des Heeren.

Psalm 88. (enkele gedachten)

Psalm 88 is bestemd voor het gebruik in het heiligdom. Het is een lied. Merkwaardig, daar zelfs het woord "Lied" een blijde klank laat horen. Het is een lied dat gezongen wordt of betrekking heeft op "Mahalath leannoth". Deze woorden worden verschillend vertaald. Calvijn heeft: Om te verootmoedigen. Anderen: Op de ziekte van N.N. om te klagen. De psalm is een onderwijzing voor de gemeente, van Heman de Ezrahiet. Zie voor deze persoon: 1 Kronieken 2:6 en 6:33-43.
Wanneer we zouden aannemen dat deze psalm inderdaad verband houdt met de ziekte van N.N. worden we door de inhoud van deze psalm gedrongen om aan de melaatsheid te denken. Temeer daar de melaatsheid in het Oude Testament als de ziekte van de VERLATING EN VERSTERVING, DOOD en ONDERGANG wordt getekend. De WET wijst deze ziekte aan in al haar ontluistering. Het is ook de Wet, die de ziekte uitwijst uit de gemeenschap van God en mensen. De melaatse is het "Teken aan de wand". De melaatse is het "Exempel". De vloek van de Almachtige verteert hem. De kerk verwijdert hem uit haar midden. De wereld duwt hem uit haar levensverbanden.

Vers 2: O HEERE, God mijn heils. Bij dag, bij nacht roep ik voor U;...
Een goed begin is het hele werk. We staan voor het raadsel én de oplossing... "HEERE, God van Mijn heil". De inkzwarte hemel van de melaatse wordt als door een bliksemschicht verlicht. Welke loot van Adam zou het zich vermeten, om, de vloek ervarende, het heil te geloven? Ziehier, de Geest van de profetie, Die ook de Geest van Christus is.

De Geest, Die tevoren beduidde het lijden dat op Christus komen zou. De eerste Adam kan God lasteren vanwege de plagen... De tweede Adam schreeuwt, midden in de verlating: "HEERE, God van Mijn heil". Dit is bovenmenselijk. Uit Adam laat het zich niet verklaren. Hier is Jezus, de Voorzanger en Koorleider van de kinderen van Korach. Jezus klemt de dorre hand van het geloof aan de troon van de Verbondsgod, de eeuwig trouwe, en schreeuwt het uit: "HEERE, GOD VAN MIJN HEIL". O God, Mijn verlossing, Mijn hoop, Mijn toevlucht in het land van de stervenden. Overdag jammer Ik, (zie Ps. 22) in de nacht lig IK steunend en kermend voor U uitgestrekt. Sterk geroep en tranen verzellen Mijn dorre hand, die uit de diepe krocht der verlating wordt opgeheven. OPGEHEVEN, ja, tot de God van Mijn heil...: niet tot satan.
In de nacht verkeerde de Plaatsbekleder menigmaal in het gebergte... alléén. En de laatste nacht? Toen lag Hij neergeworpen in de hof van Gethsemane... uitgestrekt, afgescheiden... zoals een steen uit de slinger afgescheiden wordt. Hij knielt...Hij bidt... Hij kreunt en worstelt... Hij schreeuwt: Vader, God van Mijn heil...

Vers 3: Laat Mijn gebed voor Uw aanschijn komen, neig Uw oor tot Mijn geschrei...

Wolken hebben zich samengepakt boven het hoofd van de melaats-verklaarde. Wolken van donkerheid en doodsschaduwen. Het geluid van de bazuin weerklinkt. Sterke donderslagen doen de schuldigverklaarde sidderen. Bliksemstralen slaan Hem voor de voeten. Alles en ieder wil Hem het zwijgen opleggen. Zwijg...zwijg,zwijg melaatse...Waarom zouden Uw woorden stuiten tegen de koperen hemel?? Waarom zouden de klanken versterven in machtige donderslagen? Nee, nee... Mijn gebed dringe tot U door... Laat Uw oren vol worden van Mijn klagen. Vader...buig U toch neer, Ik heb U lief. Vader, hoor Mij toch. Ik zal bidden...TOCH zal Ik

bidden. Bidden zonder antwoord...Wierookgeuren, die terugslaan. En Hij scheidde Zich van Heman de Ezrahiet af omtrent een steenworp, en knielde neder en bad, zeggende: Vader, of Gij wildet... En Hij bad ten derde male, en Zijn zweet werd als grote druppelen bloed, die op de aarde afliepen. En Hij zeide tot Heman de Ezrahiet: Kunt gij niet één uur met Mij waken?

Vers 4: Want Mijn ziel is der tegenheden zat, en Mijn leven raakt tot aan het graf...

Ja, Vader... vol ben Ik van ballingschap. Zij stoten Mij van huis tot huis. Hun eenparig vonnis luidt: Hij is des doods schuldig... Mijn ziel is verzadigd en gedrenkt in droefenis en verbazing...ver van huis... ver van huis. Ik word geperst naar de dood en zie hem naderen... onverzettelijk. Dood, o dood, hier is uw verderf.

Vers 5: Men telt Mij onder degenen die in de kuil nederdalen, Ik ben geworden als iemand zonder levenskracht...

Zie de melaatse daar henengaan. Hij is gerekend onder de doden, die ter aarde worden besteld. Ze sterven bij het leven. Als levende lijken gaan ze hun weg. De weg naar het heiligdom en altaren is toegesloten.
Een schorre schreeuw... een doodsrochel kondigt zijn aanwezigheid aan. Onrein..onrein.. dood verklaart in de Naam van God.
Ja, dertig zilverlingen vormen de prijs. Ze hebben het er graag voor over en zijn verblijdt over deze vangst. Nog even... dan wordt Hij verwoest. Dan zal de kuil boven Hem gesloten worden. Dat niet alleen... Hij wordt doodverklaard door de theologen... een duivelskind in de ogen van het sanhedrin. Mijn God, hoe smartelijk valt Hem dit lijden. Zijn kracht is als een potscherf vergaan. De steel gaat zich buigen. Dodelijke vermoeidheid is over Hem gekomen. Het gewicht, o het gewicht is zo zwaar. Hij is de tot zonde gemaakte.

De "Last" drukt Hem in de volle dood. Anderen heeft Hij verlost...Zichzelf kan Hij niet verlossen.

Vers 6: Afgezonderd onder de doden, gelijk de verslagenen, die in het graf liggen, die Gij niet meer gedenkt, en zij zijn afgesneden van Uw hand...

Handen duwen Hem weg naar de vergetelheid... zoals weleer de bok Azaël weggezonden werd in de woestijn (Lev.16:8). Stenen worden aangedragen om Zijn graf voor eeuwig te sluiten. Nog dieper diepte komt open: "Afgesneden van Uw hand". Gij hebt Mij hen tot een grote gruwel gesteld... dat is erg. Dit is aangrijpender: Gij denkt niet meer aan Mij. Vader... Uw hand..O, Uw hand. Uw schoot. God van Elia, waar zijt Gij? Voorwaarts zie Ik U niet; achterwaarts bemerk Ik U niet. Afgesneden van de LEVENDE. Wat hitte doet Hem branden. Het verband is verbroken... het Goddelijk verband. Wie kan dat verstaan? Wie kan hier peilen? Het leven wordt van het leven afgesneden en levend ter aarde besteld.

Vers 7,8: Gij hebt Mij in de diepste kuil gelegd, in duisternissen en diepten. Al Uw grimmigheid drukt Mij neer, al Uw baren gaan over Mij heen...

De diepste kuil...Wie zal haar peilen? Ons peillood is te licht; het haalt de bodem niet. Ons snoer is te kort om te kunnen meten. De diepste kuil, de golven, baren en duisternissen...Wie zal hun volle zwaarte wegen? Huivering bevangt ons. Stervende zult gij sterven.. dat was het oordeel over ons. De bijl is aan de wortel van de boom. Daverende slagen klinken op in het volle woud. O, die ene Boom... Boom des kennis des goeds en des kwaads.. en ook: Boom des levens. Hij wordt omgehouwen en in het vuur geworpen. Het toornevuur over de zonde snijdt Hem de adem af. Golven en baren slaan verwoed tegen Hem op, verbazen Zijn benauwde ziel. In Zijn zielsoren rommelt de

de donder van Gods gerechtigheid. God, Mijn steenrots... waarom vergeet Gij Mij??
Is dit de bezoldiging der zonde? O HEERE, God van Mijn heil, Ik ga te gronde in deze jammervloed.

Vers 9: Mijn bekenden hebt Gij verre van Mij gedaan, Gij hebt Mij hun tot een grote gruwel gesteld; Ik ben besloten en kan niet uitkomen...

Die voorheen Mij teer beminden,
En Mijn vrinden
Wijken,angstig voor Mijn plaag;
Nabestaanden gaan terzijden,
Wegens 't lijden
En d'ellenden die Ik draag.

Petrus, waar ben je gebleven? En de anderen?

Op mij, o Meester, in de hof,
Kunt Gij U onbevreesd verlaten.
Ik draag het zwaard. Deze soldaten,
zij zullen bijten in het stof.

Die Judas daar, zo ik hem trof,
hem zou geen macht ter hel meer baten;
ik zal hem tot mijn dood toe haten.
Zie hun gelaten, vuil en grof.-

Maar Jezus sprak:

Ga achter Mij, verlaat nog heden
het pad waarop gij zijt getreden:
Ik sticht Mijn rijk met eigen bloed.
Steek, vriend, uw zwaard weer in de schede,
dan geef Ik u Mijn krachten mede,
omdat uw hart verbloeden moet...

Vers 10: Mijn oog treurt vanwege verdrukking; HEERE, Ik roep U de ganse dag, Ik strek Mijn handen uit tot U...

Rechtvaardige Vader...Mijn oog is doorknaagd van verdriet...blindgeschreid. TOCH Mijn oog is op U. Ik melaatse...Ik verworpene en verachte...Ik hef Mijn ogen op U, Die in de hemelen zijt. De wereld heeft U niet gekend in haar wereld-zijn. Maar Ik heb U gekend in

Mijn vloek-zijn. Mijn oog druipt tot U. Dagelijks richten zich Mijn omfloerste ogen op U. Ja, Vader, en dat vanwege de dwalende blikken van Petrus en Heman. Gij antwoordt Mij niet. Mijn sterke roepstemmen vallen op Mij terug. Ja, Vader, Petrus en Heman en Job wachten op een antwoord... een antwoord in ontferming. Dáárom: Gij antwoordt Mij niet. Wie, o wie kan de plaats van deze melaatse innemen? De Man die Zijn eigen tranen drinkt?

Vers 11: Zult Gij wonder doen aan de doden? of zullen de overledenen opstaan, zullen zij U loven? Zullen zij U loven?

Hier staat de stervende in Naämans melaatsheid. De gruwel van Gehazi en Uza kleeft Hem aan. Staan gestorvenen op om U te loven? Doet Gij wonderen aan de doden? Waar is het antwoord op deze vraag? Waar is de uitgang uit dit graf? Waar is het pad in deze Rode Zee? Hier is het antwoord: Hij..de dood dragende, gaat uit naar de plaats, genaamd Golgotha.
Alle machten spannen nu samen. Alle krachten verbinden zich tot een mateloos lijden. WAAR IS GOD OP WIEN GIJ BOUWDE?? Jezus..zijt Gij de dode niet? Uit het hart vergeten? Gestorvenen...laat mij uw stemmen horen? Waar zijt gij?? Ik ben een worm en geen man. Henoch, dat was een man. Maar Ik..Ik zal klagelijk roepen tot Mijn God. Ik zal vragen..blijven vragen..vragen zonder antwoord..o, vragen zonder antwoord..eeuwig vragen zonder antwoord. Toon ons Uw gedaante, ze is recht schrikkelijk. Vader, indien het mogelijk is..maar niet Mijn wil...

Vers 12,13: Zal Uw goedertierenheid in het graf verteld worden? Uw getrouwheid in het verderf? Zullen Uw wonderen bekend worden in de duisternis, en Uw gerechtigheid in het land der vergetelheid?

Nee toch? Het graf is toch de plaats van het verderf en het oordeel? Uw trouw in de plaats

des verderfs behelst toch het oordeel? O, vraag zonder antwoord...Nood zonder uitkomst. De hemel sluit zich toe. Waar is de wondermacht in de duisternis? Alle deuren zijn gesloten en niemand antwoordt. Anderen heeft Hij verlost..Ha, kom af van het kruis..zo Gij de Christus Gods zijt. Het land van vergetelheid slokt de weggezonden bok op. Gerechtigheid? Wie ziet hier gerechtigheid? De schuldige hoort: Heden zult Gij met Mij in het paradijs zijn. De onschuldige: Weg met Hem. Heden in de dood. Voorwaar, Uw oordelen zijn een diepe afgrond. Gij behoudt mensen en beesten. Maar DE MENS wordt uitgeworpen in het oordeel. Hoe schittert in Zijn doodsworstelingen het licht van Gods gerechtigheid.

Vers 14,15: Maar Ik, HEERE, roep tot U, en Mijn gebed komt U voor in de morgenstond. HEERE, waarom verstoot Gij Mijn ziel? en verbergt Uw aanschijn voor Mij?

Jezus wentelt Zijn weg op de HEERE. Hij blijft smeken: Waarom hebt Gij Mij verlaten? Zwijg nu, ik ben onvernuftiger dan iemand. Aller klachten klacht klimt in Hem omhoog. Onder de eeuwige druk die Hem drukt worstelt Zijn sterk geroep met tranen omhoog. Adam...wacht nog even in de luwte van het struikgewas. Adam... ik hoorde je niet smeken. Adam, kom nu uit het geboomte te voorschijn en hoor Hem BLIJVEN smeken. Hij vraagt, in de verstoting, naar God. Hij vraagt een antwoord. Zijn geloofsarmen tasten naar Vaders gezicht en voelen slechts de ledigheid en het woeste. Hier is de grote chaos. Vader, Uw gezicht... laat Mij het zien.

Vers 16-19: Ellendig ben Ik, en wegstervend van Mijn jeugd af, Ik draag Uw vervaarnissen, Ik ben twijfelmoedig. Uw brandende toorn gaat over Mij heen, Uw verschrikkingen doen Mij vergaan. De ganse dag omringen ze Mij als water, tezamen omgeven ze Mij. Gij hebt vriend en metgezel

verre van Mij gedaan. Mijn metgezel is in de duisternis...

Hoger en hoger stijgt de klacht van de uitlandige. Dieper en dieper zinkt de gevloekte neer. Hij, de Rijke, is de armste. Hij, Die thuis was, is in ballingschap. Van de jeugd af is Hij de wegstervende. Zijn leven was sterven. Sterven in ons midden. Sterven en gescheiden worden. Wegsterven in de dood... van kribbe tot kruis. Tot zonde en vloek is Hij gemaakt. Dáárom sterft Hij weg. Steeds dieper vervaarnissen vallen over Hem heen. Geen raad voor Hem. Geen raadsman naast Hem. Nee, Zelf zal Hij Raad heten. Zijn radeloosheid:"Wat zal Ik zeggen?" wordt de Raad voor zondaren. Mijn God, hoe zwaar is dit lijden. Uw brandende toorn verslindt Mij. Verschrikking, verlating en afsnijding breken Mij tot de grond toe af. Als watergolven overspoelen ze Mij. Gij doet een afgesneden zaak op de aarde. Over Mijn hoofd werpen zij een doek. Het wordt donker om Mij. Vuistslagen regenen op Mij neer. Als een valse profeet word ik doorstoken: Wie is het die U geslagen heeft? O, de Almachtige heeft Hem bitterheid aangedaan. Vriend en metgezel verraden..verloochenen..vluchten smadelijk heen. De dodelijke cirkel van het oordeel sluit zich. Hij sprak immers: Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dezen heengaan? Ontferm u Mijner, o Mijn vrienden, ontferm u Mijner. Ver zijn ze verwijderd, de vrienden. Jezus blijft alléén over..héél alleen..eenzaam..verschoven..ellende.. versterving.

Alle lichten zijn nu gedoofd. Zon, sta stil en verberg u. Maan, gij zult Hem niet belichten. Sterren..trek u terug in dit donker uur. Uren, die de eeuwigheid bevatten. Zie het wordt duister op de gehele aarde. De bange klacht is realiteit: Mijn metgezel is in de duisternis. Het is de duisternis van de voldragen dood..de dood van de afscheiding.. van de verplettering. Nu is Hij in de dikke duisternis, alléén. Het toornevuur vanwege

de zonde, brandt. Zijn handen tasten alle hemelen af, en tasten gesloten deuren. De aarde nu was woest en ledig, en donkerheid bedekte de afgrond. Is dit nu het laatste? Het laatste woord? De laatste werkelijkheid? Duisternis?

Nee, wederom wordt hier een Kind geboren. Het zijn de Schriften, die van Hem getuigen. Het begin, o het begin. Het begin werpt haar stralen over het donkere einde van deze psalm. Het BEGIN blijft staan, midden in de duisternis.. O HEERE, GOD VAN MIJN HEIL. Hij heeft het geroepen, in alle onheil. Duisternis...is dàt het laatste? Zeg mij wat het eerste is: HEERE, GOD VAN MIJN HEIL. In dit woord wordt de duisternis verslonden. Uit de donkere nacht zal het triumflied rijzen: VOLBRACHT...VADER...
De God van het heil zal zeggen: Waar zijt Gij? En de dode zal antwoorden: Zie, hier ben Ik... Ik heb lief, Gij hoort Mijn stem en Mijn klagen. Vader, Ik heb geloofd dat U Mij hoorde, ook toen Ik niets meer hoorde. Verheerlijk Mij, Mijn Vader. Voor U verduistert de duisternis niet. Zo schijnt het licht van psalm 88 ook over het laatste woord: Duisternis. Het breekt er doorheen. O, Hij heeft Zijn eniggeboren Zoon gegeven in mijn melaatsheid en dood.

Lezer, wij hebben de dood verdiend. Schuldigen..die uzelf niet kunt redden. Gevangenen.. die de sleutel van de deur missen. Hoort aandachtig naar Hem. Juist in Zijn vernedering, is Hij dierbaar en beminnenswaardig. Hij is gekomen, niet om rechtvaardigen te roepen... maar zondaars tot bekering. De Kerk en de enkeling zijn op weg. De weg spoedt naar het einde. Duisternis bedekt de aarde en de volken. Waar zijn de wonderen der barmhartigheid? Zij houden zich in? Schamper klinkt de roep tot de kerk: Kom af van het kruis...verlos uzelf. Maar de kerk kan zichzelf niet verlossen. Wee, waar zij afkomt van het kruis om deel te nemen aan het grote bedrog. Is er een antwoord voor de kerk? Een antwoord voor de stervende enkeling? Is er licht in onze duisternis en vervreemding?
Is er antwoord op Gods vraag: Waar zijt gij?

Waarheen? Zie Psalm 88. Hoor de klacht van de grote Klager. Hij heeft de klacht in Zich genomen.
Maar vóór alles: HEERE, GOD VAN MIJN HEIL.
Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; de straf, die ons de vrede aanbrengt was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden.
God zal het goedmaken met Zijn uitverkoren kerk. Hij heeft haar bevrijd en zal haar bevrijden van alle duisternis. Als dan alle lichten doven.. als duisternis de aarde en haar inwoners bedekt.. En toch..desniettegenstaande..nochtans: God heeft bij ons wat groots verricht. Hijzelf heeft onze druk verlicht.
Zalig de mens, die gelooft dat hij als de beesten is aan zichzelf.
Zalig, die gelooft in de God van het heil, Die in Jezus Christus en in alle duisternis nabij geworden is.
Zalig is hij, die gelooft, dat God deswege de goddeloze rechtvaardigt om niet.

Gods rechterhand is hoog verheven;
Des HEEREN sterke rechterhand
Doet door haar daân de wereld beven,
Houdt door haar kracht Gods volk in stand.
Ik zal door 's vijands zwaard niet sterven,
Maar leven, en des HEEREN daân,
Waardoor wij zoveel heil verwerven,
Elk tot Zijn eer, doen gadeslaan.

Psalm 118:8 D.C.O.